

INTERVJU / *Miran Zupanič, režiser*

Mislim, da je Vlado malo čarovnik

✎ **Špela Barlić**

Nocoj odpira vrata mnogih kinodvoran 29. Liffe, čast otvoritvenega filma pa je tokrat pripadla dokumentarnemu portretu Vlada Kreslina *Poj mi pesem*. Režiral ga je Miran Zupanič, med drugim avtor filmov *Barabre!* in *Otroci s Petrička*. Tokrat se je lotil nedvomne slovenske ikone.

Kako ste se lotili zasnove filma, ki zajema človeka s tako dolgo in uspešno kariero, kot jo ima Vlado Kreslin?

Najprej sem preposlušal Vlado glasbo, prebral njegovo poezijo in zapisal o njem, veliko smo se tudi družili ... Potem smo šli pred prijavo na SFC izvedli tri snemalne dni z ekipo, z veliko kamero, skratka v profesionalnih pogojih, da smo preverili, v katere smeri bi bilo mogoče projekt razvijati.

Posneli ste kinematografski dokumentarec, ki se ga pri nas ne lotevamo prav pogosto, čeprav je v svetu to uveljavljena filmska forma.
Glede na produkcijske pogoje v Sloveniji mislim, da ima dokumentarizem svetlo perspektivo. Seveda pa je treba znati te filme potem tudi približati gledalcem. Težje je namreč pripeljati ljudi v kino z dokumentarnim filmom kot z igranim.

Zakaj je torej to film, ki ga moramo videti v kinu?

Ker se nam šele na velikem platnu ob dobrem ozvočenju odpirajo zvočne in likovne plasti v filmu, ki jih pri pomnjanju sliki in reduciranim zvoku preprosto ne dojamemo. Gledalci bodo v kinu dobili polnejšo izkušnjo Vladovega koncertnega dela. Tudi tisti, ki hodijo na njegove koncerte, bodo presenečeni, pred kako raznoliko publiko Vlado nastopa in kako dobro, polnokrvno se te publike odzivajo na njegovo glasbo.

Ste v procesu snemanja odkrili, v čem je skrivnost fenomena Vlada Kreslina? Kaj je tisto, kar pritegne tako številno in raznoliko občinstvo?

Mislim, da je Vlado malo čarovnik. Ima dar očarati in mogoče tudi začarati ljudi z glasbo. Res je rojen pevec, ki se daje skozi glasbo, skozi glasbo nas povezuje, nagovarja, ta glasba pa sega tja, kamor besede ne sežejo, pa vseeno obstaja v nas – morda je to spomin ali čustvo, želja, hrepenenje, neubesedljive razsežnosti našega bivanja ...

Kreslin se kljub svoji izjemni priljubljenosti nikoli ni osebno izpostavljala.

Vlado je zelo odprt človek in izreden anekdotist. To je za film po svoje hvalježno, ker skozi anekdote ogromno pove, a problem nastane, ko je treba te anek-

dote povezati v koherentno strukturo. V njih namreč nastopajo osebe, ki jih je treba uvesti v zgodbo, jih približati gledalcu, da do njih vzpostavijo odnos. Zame je bil tu največji izziv vzpostavljati konteksta.

Po navadi imamo v portretnih dokumentarjih cel kup ljudi, ki govorijo o protagonistu, v tem filmu pa večinoma govori glasbenik o sebi, nekaj malega tudi ožji družinski člani in prijatelji. Kako to, da ste se odločili za tak pristop?

Ker je Vladova zgodba tako življenjsko bogata, da se mi je zdelo, da se bo, če prostor odprem še drugim sogovornikom,

Še nikoli nisem snemal v takih razmerah, lilo je kot iz škafo, ampak nazadnje smo prav tam dobili nepredstavljivo dober material, ki čudovito ponazori predanost Vladove publike, poleg tega pa je zaradi momenta svetlobe, dežja, kapljic ... vse skupaj videti le še bolj čarobno.

kom, fokus enostavno preveč razpršil in da ga bom s tem na neki način objektiviziral. Enostavno nisem želel, da je

med njim in gledalci v kinu več posrednikov, kot je res nujno potrebno.

Ta film na neki ravni pripoveduje tudi zgodbo o času. Za prikaz časa in okolja, ki je Kreslina oblikovalo, ste raje kot posnetke uporabili lep izbor arhivskih fotografij. Zakaj?

Če bi uporabil samo gibljive slike, bi to delovalo preveč ilustrativno, banalno, po drugi strani pa ne bi dobil kontrapunkta med sliko Vlada živega, tukaj in zdaj, in na fotografijah zamrznjenimi drobcji časa. Fotografija izpostavi en sam trenutek in ga da gledalcu na ogled. Če je nekaj v njem in če te nagovori, se vzpostavi komunikacija. Ko pa je slika v gibanju, je dražljajev toliko, da postane tisto, kar je v vstavljeni fotografiji nagovarjajoče, samo neka mimobežnost.

Po kakšnem ključu ste izbirali koncertne posnetke v filmu?

Sondirali smo različne profile koncertov – bolj rockovsko sceno na Gori Rocka, etno sceno na Rakičanu, Vladovo branje poezije v Laškem, potem je tu Oražnov dom, kjer sem bil eno leto pred snemanjem in se mi je zdela publika fantastična.

Še posebej posrečeni so posnetki z Gore Rocka, kjer občinstvo poskakuje z dežniki, medtem ko se po njih neusmiljeno zliva dež ...

Snemanje na Gori Rocka je bil produkcijsko najbolj zahteven del filma in že nekaj dni prej je bila vremenska napoved katastrofalna. Ampak glede na to, da smo bili že za vse dogovorjeni, smo tvegali. Točno v trenutku, ko je Vlado prišel na oder, se je najbolj ulilo. Še nikoli nisem snemal v takih razmerah, ampak nazadnje smo prav tam dobili nepredstavljivo dober material, ki čudovito ponazori predanost Vladove publike, poleg tega pa je zaradi momenta svetlobe, dežja, kapljic ... vse skupaj videti le še bolj čarobno. ✕

Film Poj mi pesem bodo v redni distribuciji začeli predvajati 29. novembra, na glasbenikov 65. rojstni dan. Vrteli ga bodo po vsej Sloveniji, v Ljubljani v Kinodvoru in Koloseju.

Miran Zupanič ☛ Luka Cjuha